

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie H. M.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2014 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt III K [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

postanowił

przekazać sprawę H. M. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś.

UZASADNIENIE

Inicjatywę Sądu Rejonowego należy uznać za uzasadnioną.

Prawdą jest – co podnosi wnioskujący Sąd – że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się także w realnym zagrożeniu sprawnego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Nie ulega też wątpliwości, że zagrożeń dotyczących realizacji wskazanego postulatu w praktyce upatruje się najczęściej w przeszkodzie związanej ze stanem zdrowia oskarżonego, uniemożliwiającym mu udział w rozprawie przed sądem właściwym. Stąd dostrzeżenie szansy na rozstrzygnięcie sprawy przez inny sąd równorzędny, w pobliżu którego oskarżony zamieszkuje i do którego może się stawić, uzasadnia jej przekazanie do rozpoznania temu właśnie sądowi.

Analizując pod tym kątem wskazane w wystąpieniu okoliczności sprawy, stwierdzić trzeba, że występujący z inicjatywą Sąd dokonał wystarczających ustaleń, które są konieczne dla oceny podstaw sformułowanego wniosku. W wystąpieniu wykazano, iż postępowanie przed sądem właściwym natrafia – ze względu na stan zdrowia oskarżonego – na zasadniczą i trwałą przeszkodę w sprawnym przeprowadzeniu podjętego w dniu 15 stycznia 2013 r., uprzednio zawieszonego postępowania, które wstrzymano na etapie rozpoznawania wniosku oskarżonego o wymierzenie mu kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (art. 387 § 1 k.p.k.). Szczegółowo opisany w wystąpieniu, w ślad za kolejnymi opiniami lekarskimi, stan zdrowia H. M. przekonuje, że oskarżony (podlegający stałemu leczeniu neurologicznemu i internistycznemu, pozostający pod opieką osoby trzeciej, niezdolny do samodzielnego poruszania się) nie może stawić się do, odległego od miejsca jego zamieszkania, Sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Jednocześnie wykazano, że przeszkoda ta uległaby znacznemu zminimalizowaniu w sytuacji przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś.. Dojazd oskarżonego na rozprawę do tego Sądu z pobliskiego K., gdzie oskarżony zamieszkuje, byłby możliwy przy pomocy transportu sanitarnego, możliwego do zapewnienia w tych warunkach, a spowalniającego sprawne postępowanie w Sądzie właściwym. Sprawniejsze przeprowadzenie postępowania będzie także możliwe dzięki mniejszym trudnościom w przeprowadzeniu zaktualizowanych, wszechstronnych badań lekarskich oskarżonego, którego możliwość uczestniczenia w postępowaniu oceniał ostatnio lekarz internista z terenu miejsca zamieszkania oskarżonego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]